

Prego de Festa Major. Els Torms 2008

Senyor alcalde, autoritats, benvolguts veïns, moltes gràcies per haver-me convidat a fer el pregó de la Festa Major del vostre poble.

La veritat és que mai m'havia imaginat en aquesta situació i quan el Robert Moncasi em va trucar a la feina per proposar-me l'elaboració del pregó de festes del Torms em va sorprendre. Ràpidament però, me'n vaig fer la idea i sense pensar-m'ho massa vaig acceptar. Tant a nivell personal, com professional, la vostra invitació, va ser un honor per mi i per tots els que fem possible el periòdic SomGarrigues. Va ser un cop acceptada la proposta que em van començar a sorgir el dubtes; el pregó l'havia de fer llegit, o potser de memòria? tenia que ser amb un toc d'humor o fer-lo de forma solemne? havia de durar 5, 10 o millor 12 minuts?, tenia que parlar de mi, del poble, de la comarca, de la Festa Major, del Somgarrigues o potser del Barça? (això últim sempre resulta, o no)... ben bé un bon mal de cap... Després de pensar-hi molt i d'haver començat a escriure el text diverses vegades el que n'ha sortit és lo següent:

Durant nou anys de la meua vida vaig estudiar, treballar i residir a Barcelona. Van ser uns anys molt profitosos, d'un enriquiment personal molt gran i en que el meu punt de mira es va eixamplar generosament. Viure en una gran ciutat, com la capital del nostre petit país, és una experiència altament recomanable, jo sempre dic que t'obre el cap. Personalment, vaig gaudir-ne molt, però també vaig patir al veure'm engolit pel ritme trepidant de la metròpoli. Tant important com marxar de casa dels pares i viure en un entorn que molts cops pot arribar a ser hostil, és saber mantenir els lligams que un té amb el seu poble. Per mi, per molt que t'allunyis del teu poble, mai te'n vas del tot, perquè el portes sempre dintre teu i, d'alguna manera, en fas d'ambaixador. Per tant, marxar no significa deslligar-se del poble per sempre, ans el contrari, et serveix per apreciar aquelles coses que molts cops, mentre hi vivies, no havies estat capaç de valorar. La meua opció, nou anys després de la meua marxa va ser tornar a la comarca, per treballar-hi i per viure-hi.

Els joves, moltes vegades, massa, no som conscients de la sort que hem tingut de viure aquí i ara. Jo, ni vull ni pretenc comparar la meua situació, ni la de tots aquells amb qui comparteixo generació, reptes i inquietuds, amb la de la gent que s'ha de jugar la vida a l'estret de Gibraltar, ni tampoc amb els milers de persones que viuen refugiades pels conflictes armats, ni tan sols amb aquells que moren de fam al Tercer Món, no, però sí que ho vull fer amb les vides dels nostres padrins i repadrins, garriguencs de pro, molts dels quals encara viuen i que van tenir una existència molt més complicada i dura que la nostra. Encara que només sigui per honorar la lluita d'aquells homes i dones que amb el seu treball, el seu esforç i la seua perseverança van tirar endavant els nostres pobles en un temps molt difícils. Encara que només sigui per això, hem d'estimar el nostre poble. Pensem en les oliveres, en les espones, en els aljubs, en les cabanes de volta, tot aquest patrimoni no va sortir del no res, tot ell és fruit del treball incansable d'una gent que generació rere generació, sense pràcticament mitjans, amb la única força dels seus braços van viure i van treballar perquè nosaltres tinguéssim un futur millor que el seu.

Les Garrigues, segueixen sent "seques i putejades", però hem de pensar que nosaltres, tots els que vivim aquest període de la història, som els protagonistes d'un moment de canvi, un moment en que la nostra comarca i els nostres pobles han d'afrontar molts nous reptes; des de l'arribada de l'aigua i la seua gestió responsable, fins a l'explotació turística del nostre paisatge, passant per la millora en la comercialització de l'oli, el nostre producte estrella, o la instal·lació i gestió sostenible de centrals d'energia eòlica i solar. Des del poble es pot ser pioner, es pot ser a l'avantguarda, ens ho hem de posar al cap, hem d'interioritzar la idea que amb el nostre petit gra de sorra som capaços de fer avançar la nostra societat, el nostre poble, la nostra comarca i el nostre país. Tots, absolutament tots, som necessaris, hem de deixar enrere possibles rancúnies i remar tots en la mateixa direcció. Som els únics responsables del nostre futur, el que no fem nosaltres no ho farà ningú. Ens hem de deixar d'autocomplaences o de queixes de tipus estèril, hem d'assenyalar una fita i treballar junts per aconseguir-la. La comarca ens necessita i nosaltres la necessitem a ella.

I potser avui més que mai. Avui que és un dia de festa i les festes ens uneixen. Amics, parents, veïns... les festes es gaudeixen en companyia i enforteixen els llaços comuns fent-nos més poble.

És per això, que de tot cor, us desitjo una molt bona festa major!

Visca els Torms!

Visca les Garrigues!

I visca Catalunya!

Francesc Florensa i Masip

Els Torms, 3 de maig del 2008